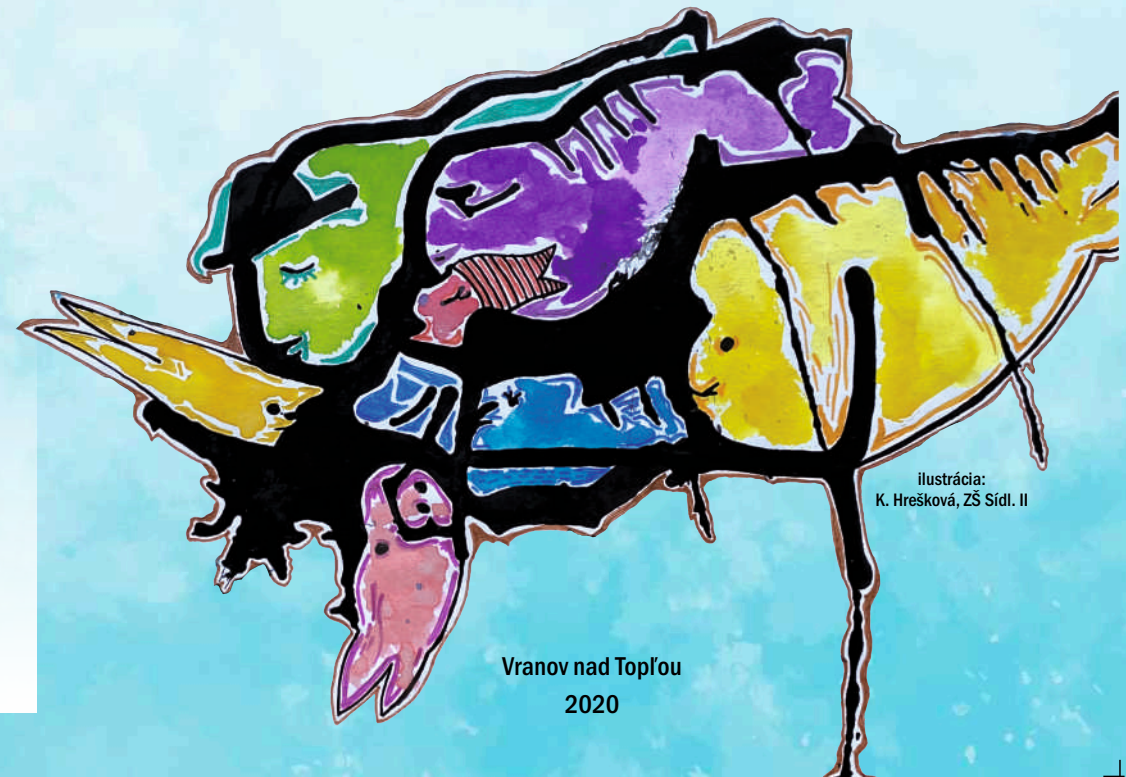

Hornozemplínska knižnica vo Vranove nad Topľou
Prešovský samosprávny kraj
OZ Korálky

Čítačka s písачkou

HORNOZEMPLÍNSKA
KNIŽNICA

VRANOV NAD TOPĽOU
OZ KORÁLKY

u. fond
na podporu
umenia

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

Vranov nad Topľou
2020

Názov: Čítačka s písáčkou
Zodpovedný redaktor: Mgr. Danko Molčanová
Jazyková úprava: Mgr. Katarína Ondovčáková
Technický redaktor: Veronika Ferková
Vydavateľ: Hornozemplínska knižnica vo Vranove nad Topľou
Sadzba a tlač: Hornozemplínska knižnica vo Vranove nad Topľou
Rok vydania: 2020

Vranov nad Topľou
2020

Slovo na úvod

Milí priatelia,

Hornozemplínska knižnica vo Vranove nad Topľou od roku 2001 realizovala literárnu a výtvarnú súťaž pod názvom Rozprávkový strom. Od roku 2009 sme ju rozšírili o nové aktivity a nazvali Čítačka s písáčkou, v tomto roku sa konal 12. ročník. Tento projekt, ktorý je zameraný na voľný čas detí a mládeže, zahŕňal stretnutia so spisovateľmi, ilustrátormi, letné tvorivé štvrtky, na ktorých sa deti, mládež, rodičia i starí rodičia stretávali pri spoločných aktivitách, a, samozrejme, aj súťaž literárnych a výtvarných talentov a prezentáciu tých najlepších. Projekt podporil Fond na podporu umenia.

Do tohtoročnej súťaže sa svojimi prácami zapojilo 174 žiakov, ktorí nám poslali 75 literárnych prác, z toho 27 patrí do poézie a 48 do prózy, výtvarných prác je 99. Teší nás záujem o literárne a výtvarné aktivity.

Spisovateľka Alžbeta Verešpejová hodnotila literárne práce a ilustrátor Miroslav Regítko posúdil výtvarné práce. Jednu z najlepších autorských literárnych prác nám predniesla Anastázia Novotná, víťazka 1. miesta v 1. kategórii v poézii.

Veríme, že Čítačka s písáčkou v roku 2020 so svojimi tvorivými aktivitami a stretnutiami so zaujímavými ľuďmi, spisovateľmi a ilustrátormi mala svoj význam. Knižnicu navštívili Filip Horník, Gabriela Futová, Oľga Švedová, Valentín Šefčík, Ivona Ďuričová, Zuzana Kubašáková a iní. Pre deti sme pripravili 9 letných štvrtkov s odbornými lektormi, ktorí viedli deti k tvorivej činnosti, rozvíjali ich fantáziu, ale predovšetkým zmysluplne trávil svoj voľný čas počas letných prázdnin s knižnicou.

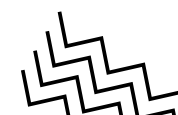
Chceme sa poďakovať pedagógom a žiakom zo základných a stredných škôl (ZŠ Bernoláková, Cirkevná spojená škola, ZŠ Bystré, ZŠ Lomnická, ZŠ Lúčna, ZŠ Sídliisko II., ZŠ Juh), ktorí podporili tento projekt a spolu so žiakmi navštevovali besedy a rôzne stretnutia.

Tento bulletin víťazných prác je len jedna časť toho, čo projekt zanecháva. Spoločné stretnutia nás utvrdzujú v presvedčení, že neľahké cesty vedú k naplneniu dobrých cieľov.

To, čo držíte v ruke, je ocenením neľahkej cesty mladého čitateľa, spisovateľa, ilustrátora, ale aj recitátora. Veríme, že dá do Vašej pozornosti talentované deti vranovského regiónu aj našich skvelých „hodnotiteľov“ súťažných prác.

Prajeme Vám veľa radosti pri listovaní v bulletine detských prác.

Mgr. Danko Molčanová
riaditeľka knižnice

Spisovateľka Alžbeta Verešpejová

Alžbeta Verešpejová sa narodila v Prešove (1954), kde aj ukončila stredoškolské vzdelanie.

Vysokoškolské štúdium absolvovala na Filozofickej fakulte UK v Bratislave. Dvadsať rokov pôsobila ako lektorka a dramaturgička v Divadle Jonáša Záborského. Po odchode z divadla pracovala v Krajskom múzeu a v Knižnici POH v Prešove.

Absolvovala doktorandské štúdium na Katedre estetiky a vied o umení na Filozofickej fakulte Prešovskej univerzity, kde momentálne pôsobí ako odborný asistent (Inštitút estetiky a umeleckej kultúry).

V 90. rokoch 20. stor. sa začala venovať prozaickej autorskej dramatickej tvorbe. Debutovala rozprávkovou trilógiou Trio Kotkodák (1993).

Z ďalšej tvorby: Šušľavá mušľa (1998), Maškrtné rozprávky pána Dobošíka a pani Krémešikovej (2003), Neplechy školníčky Agneše (2007).

Popri prozaickej tvorbe sa venuje aj dramatickej tvorbe pre Slovenský rozhlas a pre rôzne divadelné zoskupenia (čínohra, bábkové divadlo, tanečné divadlo).

Aj napriek covidu tradícia pokračuje...

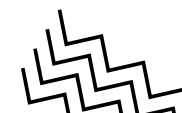
...preto úprimne ďakujem všetkým žiakom, ktorí poslali do súťaže svoje práce; rovnako veľká vďaka ich pedagógom a nerezignovaniu Hornozemplínskej knižnice. Ďalší ročník literárnej súťaže Čítačky s písáčkou tak napokon úspešne odolal vírusu a jej pracovným a komunikačným dôsledkom. Súťaž dokázala svoju odolnosť a zmysluplnosť. Vďaka tomu som mohla tak ako po minulé roky absolvovať so súťažnými prácami príjemné i náročné chvíle, teda všetky stupne porotcovského posudzovania. O tom, čo píšete a ako píšete. Aby ma vo finále čakalo to, čo je pre vás najdôležitejšie, a pre mňa zároveň najťažšie. Tento rok boli práce v niektorých kategóriách na takmer rovnako dobrej úrovni a moje rozhodovanie preto trvalo nepomerne dlhšie.

Popri zvyčajných témach pribudla tento rok aj výsostne aktuálna téma korony. Vaše práce ukázali, ako ste sa s ňou snažili vyrovnávať a ako zmenila vašu i našu každodennosť. Čo ste cítili, o čom ste uvažovali, čo vám chýbalo, čo ste si vďaka nej začali viac všimnúť a vážiť. Rovnako závažnými boli a ostávajú ďalšie témy, ktoré sa objavili vo vašich textoch – ekológia a šikana. Nie sú nové, ale, žiaľ, ostali aj naďalej naliehavými. Svoj postoj k nim ste jednoznačne vyjadrili cez skúsenosti a konania postáv. Vaša generácia si čoraz viac uvedomuje a nie je jej ľahostajné, ako sa správame k Zemi a k sebe navzájom.

Samozrejme, vaše súťažné práce obsahovali nielen vážne témy. Ani poetickejšie naladení autori nesklamali a poslali niekoľko veľmi dobrých prác. Žánrovo rôznorodé práce, rôzna škála tém a príbehov – zaujali, pobavili i rozosmiali. Ba dokonca nekompromisne upozornili na to, čo sa vám na správaní dospelých nepáči, a rázne si to s nami vybavili. Nejedna z dospelých by si mal tento text prečítať, lebo má naozaj značnú výpovednú hodnotu o vašom svete.

S covidom sme sa ešte stále neporátali, ktoviekedy sa ho podarí dostať pod kontrolu. Ako sa hovorí: „Všetko zlé je na niečo dobré.“ V mnohom nás však táto neblahá situácia, nová skúsenosť priviedla k prehodnocovaniu a uvažovaniu nielen nad sebou, ale hlavne nad hodnotami a vzájomnými vzťahmi. A to je neodškriepiteľný fakt, ktorý, hádam, v niečom prinesie viac empatie, súcitu a rešpektu do nášho rozháraného sveta.

Mgr. Betka Verešpejová, PhD.

Ilustrátor Miroslav Regitko

Miroslav Regitko sa narodil v Hnúšti-Likier (1965). Vyštudoval odbor voľná grafika a knižná ilustrácia u profesora Dušana Kállaya na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. Ako ilustrátor pracoval v redakcii časopisu Ohník a od roku 1990 v časopise Fífik. Na svojom konte má okrem knižných ilustrácií aj ilustrácie k učebniciam základných škôl (učebnice prvouky, anglického jazyka, matematiky, prírodovedy, vlastivedy pre sluchovo postihnutých). Spolupracuje s hudobným vydavateľstvom A.L.I. ako tvorca ilustrácií k obalom obrázkových CD. Je autorom výtvarného návrhu pamätnej tabule na budove detského domu Bibiana v Bratislave. Ilustrátorsky sa podieľal na tvorbe knížiek obľúbených slovenských autorov pre deti a mládež, ako napríklad Gabriela Futová (Brata musíš poslúchať!, Štyri kosti pre Flipra, Zmätené dvojčky zo slepej uličky, Začarovaná trieda, Očko špehúň), Roman Brat (O malom obrovi, Čuvi v pralese, Môj anjel sa vie biť), Ivona Březinová (Začarovaná trieda), Ladislav Hanniker (O rybách a iných vášňach). Okrem toho ilustroval knihy rozprávok Márie Ďuričkovej, Hany Zelinovej, Františka Rojčka, Márie Rázusovej-Martákovej, Ladislava Švihrana a Jacoba a Wilhelma Grimmovcov. Svoje práce vystavoval na výstavách doma i v zahraničí a získal za ne niekoľko ocenení, napríklad Najkrajšia kniha jari 2012 za knihu Druhé podanie (autor: Roman Brat), Zlatá rybka 2007 za knihu Môj anjel sa vie biť (autor: Roman Brat, Anketa detských čitateľov o najlepšiu detskú knihu roka) atď. Najkrajšou detskou knihou jesene 2014 sa vďaka jeho ilustráciám stal preklad Petra Štilicha Bájky (Jean de La Fontaine). V roku 2016 ilustroval knihu G. Futovej O Bezvláske.

Pán ilustrátor deťom...

Dostalo sa mi milej pozornosti, keď som sa opäť po roku mohol s radosťou v očiach pozrieť na mojich kolegov výtvarníkov z Vranova a priľahlých obcí. Výtvarné práce sú ako aj minulý rok krásne, plné fantázie a vnímavosti najmä v kategórii 1. - 3. ročník. Šikovní, výtvarne nadšení milí kolegovia z prvej kategórie mali také krásne práce, že bolo ťažké si vybrať víťazov do prvých troch umiestnení. Oslovil ma obrázok bitky na mori, obrázok je krásne kompozične umiestnený v celom formáte a jeho farebnosť je ten boj uzmierujúca aj napriek všade padajúcim raketám a šľahajúcim plameňom, až je žltým pozadím celý boj rozžiarený a upokojujúci. Veľmi pekná práca od Alexa Victora Jacksona.

Z bojiska na mori som sa presunul do života hmyzu, opäť upokojujúco rozmiestnenej kompozície jesennej atmosféry v lese, kde pomedzi a ponad červené muchotrávky v podobe hříbových domčekov lezú slimáky, spúšťajú sa pavúky, poletuje hmyz, a to všetko ladí v jesenných farbách. Obrázku sa venovala a pekne ho nakreslila Mirka Petrová.

Z lesa sa Natálka Halasová bola pozrieť na žirafu, ktorú nikdy predtým nevidela na vlastné oči, v ZOO a nakreslila sa do obrázku aj s kamarátmi, ako výtvarnú techniku si zvolila fixové pero a akvarel.

Do krásne spracovaného sveta dinosaurov vtiahne obrázok Olivera Širáka, veľmi pekne rozkreslil farebnými pastelkami rôzne druhy pravekých majestátnych obyvateľov našej planéty, akoby tam s nimi bol a všetko to s nimi zažil, krásna kompozícia a dej obrázku, najkrajšia práca v celom ročníku súťaže. Poslal aj obrázok krásnej farebnej bojovnice, z jeho práce cítiť trpezlivosť a snahu o detail.

Natálka Keblešová sa zamerala na maľbu krajiny pri vodopáde, obrázok je namaľovaný akrylovými farbami a pôsobí veľmi farebne vyváženým dojmom. Keďže naše životy do značnej miery ovplyvňuje vírus Covid-19, stal sa aj témou viacerých zúčastnených autorov. Tatiana Bujková sa snažila podať jej vnímanie celosvetového problému zložitou čiernobiou perokresbou pripomínajúcou antistresovú omaľovánku, do ktorej zakomponovala farebnými pastelkami a

akvarelom vírus nebezpečného Covidu, a dievčiny, ktorá asi predstavuje výtvarníčku samu.

V poslednej kategórii najstarších už bolo ťažšie hľadať práce vhodné na umiestnenie. Mládež už má iné aktivity a kreslenie, pokiaľ nie je ich silnou doménou, nie je im už v tomto veku blízke. No našiel som aspoň tri práce, ktoré sa umiestnili na troch očakávaných miestach. Podmorský svet Karolíny Hreškovej je vytvorený klasickou rozfukovanou technikou čierneho tušu, dokolorovaný fantáziou vyobrazených tvarov morských rýb a následne neónovou farebnosťou vsadených do podmorského sveta, obrázok je kompozične pekne vytvorený a pôsobí upokojujúco. Maľovaný svet prechádzky krajinou nám poslala Simonka Chovancová, inšpirovaná poetickými obrázkami postáv v prostredí krajiny v rôznych ročných obdobiach podaných temperov na papieri. Obrázky aj vhodne zaadjustovala na farebných papieroch, čím vyzdvihla hrejivosť ročných období leta a zimy. Ako tretie miesto som z množstva portrétočných prác vybral Valentínu Vladimírovnu Tereškovú. Nie je jednoduché nakresliť portrét hocijakej osoby, tu som ocenil aj výber postavy prepojenej s dejinami kozmonautiky, portrét je vytvorený čiernym pastelom a temperou.

Oceňujem tvorivosť žiakov, ktorí pod vedením ich školských pedagógov po výzve Hornozemplínskej knižnice sa do súťaže zapojili, a ďakujem vedeniu a pracovníkom knižnice za aktivity a podujatia, ktoré aj v tomto neľahkom období z prostriedkov Fondu na podporu umenia organizujú, takýmto podujatím je aj Čítačka s písáčkou. Ešte raz ďakujem za účasť a krásne práce, gratulujem oceneným autorom, buďte tam zdraví a držte sa v zdraví.

Mgr. art. Miroslav Regitko

Vyhodnotenie výtvarnej súťaže

I. kategória (1. - 3. ročník)

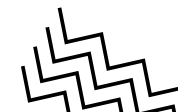
1. Alex Victor Jackson, ZŠ Bernolákova
2. Miroslava Petrová, ZŠ Sídl. II
3. Natália Halasová, ZŠ Bernolákova

II. kategória (4. - 6. ročník)

1. Oliver Širáč, ZŠ Lúčna
2. Natália Keblešová, ZŠ Sídl. II
3. Tatiana Bujková, ZŠ Lúčna

III. kategória (7. - 9. ročník)

1. Karolína Hrešková, ZŠ Sídl. II
2. Simona Chovancová, ZŠ Sídl. II
3. Diana Fečková, ZŠ Bernolákova

Vyhodnotenie literárnej súťaže

Próza

I. kategória (1. - 3. ročník)

1. Juliana Lacká (O dievčatku, čo malo rado kone), ZŠ Bernolákova, 1. B
2. Ella Veliká (Macko Lacko záchranca), ZŠ Bernolákova, 1. A
3. Dominika Galliková (Rodičovská láska), ZŠ Bernolákova, 3. A

II. kategória (4. - 6. ročník)

1. Kristián Baľo (Lietajúca mačka), ZŠ Bernolákova, 5. C
2. Jozef Ščerba (Rozprávka o semenách), ZŠ Bernolákova, 6. C
3. Kolektívna tvorba (Ako sa hráme so slovami), ZŠ Sídl. II, 4. A

III. kategória (7. - 9. ročník)

1. Soňa Melegová (Hojdačka), ZŠ Bernolákova, 8. A
2. Sára Migaľová (Zázračná čerešňa), ZŠ Bernolákova, 8. B
3. Kolektívna tvorba (Úvahy žiakov), ZŠ Bernolákova, 9. B

Poézia

I. kategória (1. - 3. ročník)

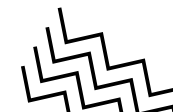
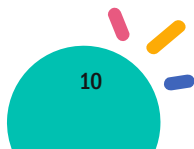
1. Anastázia Novotná (Anastázia), ZŠ Bystré, 3. A
2. Jakub Kentoš (Ako som rástol), ZŠ Sídl. II, 2. B
2. Daniel Mihalčín (O troch prasiatkach), ZŠ Sídl. II, 2. B
3. Kolektívna tvorba (Nepriateľ - korona), ZŠ Lúčna, 3. B

II. kategória (4. - 6. ročník)

1. Mária Virbová (Slniečnica), ZŠ Bystré, 6. B
2. Noemi Mitriková (Radosť z jari, Ráno na chate), ZŠ Sídl. II, 4. A
3. Ema Lendáková (Život so starými rodičmi), ZŠ Bystré, 6. B

III. kategória (7. - 9. ročník)

1. Nikolas Kochan (Úloha), ZŠ Bernolákova, 7. A
2. Kristína Kačkošová (Anunciata), ZŠ Bystré, 9. B
3. Natália Hobľáková (Sila stromu), ZŠ Bernolákova, 8. B

Anastázia

Anastázia Novotná, 3. A, ZŠ Bystré

Antarktída – veľká zima

Namôjveru – to je príma

Afrika a Ázia, teplo nimi preniká

Svet je plný skvelých vecí

Tak môžeme ich vidieť všetci

Autobusom nejdeme, my pôjdeme snami

Zavri oči, predstav si to

Ideš spolu s nami. Kto sme? Tvoja mama

A tato, si náš synček milovaný, drahší ako zlato.

Život hmyzu

Miroslava Petrová, 9 rokov, ZŠ Sídliisko II

O dievčatku, čo malo rado kone

Juliana Lacká, 1. B, ZŠ Bernolákova

Kde bolo, tam bolo, žilo jedno dievčatko, volalo sa Julinka a malo strašne rado kone. Každý večer, keď išla Julinka spať, tak sa modlila, aby aj ona raz mala vlastného koníka.

Jedného večera, keď stála pri okne, videla padať hviezdu. Vedela, že keď niekto vidí padať hviezdu, môže si niečo želať a jeho želanie sa mu splní. Julinka mala iba jedno želanie, a to vlastného koníka. Večer si ľahla a keď sa ráno zobudila, v záhrade stál kôň. Čierny ako noc, s bielou hviezdou na čele. Julinka zobudila mamičku a povedala jej, že v záhrade majú koňa. Mamička sa čudovala: „Odkiaľ sa ten kôň vzal?“

„Dala mi ho hviezda,“ povedala Julinka. „A preto je koník čierny ako noc a na čele má hviezdu.“

Mamička povedala: „Ak ti ho darovala hviezda, tak mu dáme meno podľa hviezdy, a bude sa volať Síríus. Musíme však urobiť ešte jednu vec. Spýtame sa na veterinárnej stanici, či sa koník niekomu nestratil. Alebo či patrí tebe, pretože ti spadol z neba.“

Julinka s mamičkou sa spýtali na veterinárnej stanici a tam jej povedali, že keď bude niekto hľadať strateného koníka, tak im zavolajú. A koníka budú musieť vrátiť.

Julinka však vedela, že o svojho koníka už nikdy nepríde, pretože jej ho darovala hviezda. A naozaj to bolo tak. Čierny koník Síríus s bielou hviezdou na čele už Julinke navždy zostal a prežili veľa šťastných chvíľ. A keď Julinka vyrástla, stala sa zverolekárkou.

Slniečnica

Mária Virbová, 6. B, ZŠ Bystré

Dcéra slnka – slnečnica,
večná jeho tanečnica.
Nezáleží na čase, otáča sa v úžase.
Krásna, jemná, s pôvabom,
otáča sa za slnkom.

Slniečko má veľmi rada,
teplo, svetlo stále hľadá.
V lúčoch svetla hreje líca,
vysoká, štíhla krásavica.
Slnko je jej život – snom,
veď sa stále vidí v ňom.

Keď na Zem prší a slnka niet,
šedivý je celý svet.
Slniečnice, ľudia milí,
ku sebe sa otočili!
Veď aj ony, slniečka,
potešia si srdiečka.

Keď na Zem sneží a slnka niet,
za oknom je biely celý svet.
Slniečnice, ľudia milí,
sýkorky nám nasýtili!
Veď im v jari do vienka,
prisľúbili semienka.

S úžasom hľadáme na ňu,
na vznešenú, krásnu, vždy oddanú,
ako točí svoje líca,
k slnku, k nebu, slnečnica.

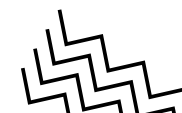
Konečne som uvidela žirafu

Natália Halasová, 6 rokov, ZŠ Bernolákova

Veľký súboj na mori

Alex Victor Jackson, 6 rokov, ZŠ Bernolákova

Lietajúca mačka

Kristián Baľo, 5. C, ZŠ Bernolákova

V istej dedinke žila čierna mačička, veľmi príjemná, veľmi rozmňaukaná a volala sa Parádnica. Rada sa umývala, rada parádila a najšťastnejšia bola, keď jej deti raz uviazali na hrdlo červenú mašličku. Iná mačka by sa hnevala, ale mačke Parádnici sa to páčilo.

Jedného dňa prišiel do dediny cirkus. Pri cirkuse bola strelnica a malý Janko si tam vystrielal obrovský červený nafukovací balón.

„Pozri, Parádnica, čo som dnes vystrielal!“ pochválil sa Janko doma na dvore. Mačička ovoňala balón a závistlivo zamňaukala: „Mneúúú... Mneúúú... Mneúúú...!“ Janko sa zasmial: „Počuli ste, deti? Ona chce ten balón, povedala ‚mnééé‘. Ja jej ho na chvíľu požičiam, nech má radosť!“ a Janko priviazal balón Parádnici na chvost. Parádnica vyzerala teraz veľmi vznešene: vpredu mašľa, vzadu balón, takú parádu nemala ešte nijaká mačka na svete.

V tej chvíli fúkol spoza rohu jesenný vetrisko, zaprel sa do balóna a začal ho dvíhať hore nad domy. A s balónom, samozrejme, aj Parádnicu.

„Parádnica!“ kričí Janko. „Už aj zleť dole a vráť mi môj balón!“ Parádnica mraučí, mňauúú“, ale vznáša sa čoraz vyššie a vyššie.

Vrabce na streche sa prenáramne splašili: „Čvirik, čvirik! Pomoc, mačka letí, kam sa skryjeme pred lietajúcou mačkou, kde sa zachráňime?!“

Parádnica sa najprv zľakla, keď ju to vynieslo nahor, ale ako počula vrabčí nárek, ostala odrazu veľmi pyšná: naozaj, lietajúcu mačku ešte ani ona nevidela!

Jesenný víťor fučal čoraz mocnejšie a Parádnica sa vznášala čoraz vyššie a ďalej. Pod oblakmi odrazu zbadala, že oproti nej letí čudné čudo. Vyzeralo to ako čierna sliepka, ale bolo oveľa väčšie a malo strašne krivý zobák.

„Mňauúú, sliepočka!“ zavolala mačka na tú čudnú kuru. „Pod’ ku mne, poletíme spolu.“

Ale čierna sliepka sa tak zľakla, až jej zobák zadrkotal, a zakrákala: „Krrrá, krrrá, strrašidlo!“ a vrana – lebo to bola vrana – sa spustila strmhlav k zemi. Veď lietajúcu mačku ešte nikdy nad zemou nestretla, a to lietala už pekných pár desaťročí.

„Nech!“ mykla Parádnica hrdo bajúzmi, „môžem letieť aj sama!“ Odrazu počula, že čosi strašne vrčí, a tesne pri sebe uvidela ešte strašnejšie čudo. „Mňauúú, sliepočka, poletme spolu!“

Lietajúce čudo neodpovedalo, len ďalej strašne vrčalo. Odrazu Parádnica

uvidela, že čudo má na bruchu množstvo malých okienok a za každým okienkom hľadá ľudskú tvár. Parádnica sa veľmi zľakla: „Mňauúú, mňauúú, to je veľká divá sliepka, ktorá žerie aj ľudí, aha, koľko ich má v bruchu... mňauúú, možno žerie aj mačičky, zachráňte ma, mňauúú!“

Parádnica sa zľakla, ale ešte viac sa zľakol pilot v tom lietadle, ktoré prefrčalo okolo lietajúcej mačky. Spustil sa takisto ako vrana strmhlav k zemi, núdzovo pristál na najbližšom futbalovom ihrisku a zatelefonoval na letisko: „Vyšlite stíhačky, lebo vo vzduchu lieta čosi záhadné, podobné mačke, visí to na červenom balóne a možno je to lietajúci obyvateľ z inej planéty, ktorý chce pristáť na našej Zemi!“

Parádnica nič nevedela o tomto poplachu a bola už veľmi nespokojná. Celkom skrehla od zimy a okrem toho aj poriadne vyhladla. Škoda, že myši nelietajú, rozmýšľala Parádnica a nevedela, čo si počať. Lebo stále iba letela, letela a ani nevedela, kam. Odrazu uvidela krdeľ divých husí. Hneď vedela, že sú to husi, lebo vyzerali skoro tak ako doma na dvore.

„Husičky milé,“ mňaukala Parádnica z posledných síl. „Som nešťastná lietajúca mačka, zmlujte sa nado mnou, zachráňte ma!“ Husi sa ani veľmi nečudovali, že stretli lietajúcu mačku, lebo hus má odjakživa menší rozum, a mysleli si, že to tak má byť. „Pod’, ty mňaukadlo,“ povedala najstaršia hus, „môžeš letieť s nami.“

„Nemôžem,“ odmňaukala Parádnica nešťastne, „ten hlúpy balón si letí, kam chce.“

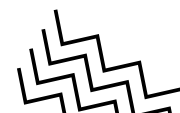
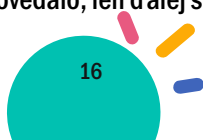
Vtedy stará divá hus dokázala, že nemá celkom slabý rozum, lebo priletela k Parádnici, chmatla ju za červenú mašličku a ťahala ju za sebou aj s balónom.

„Pod’me domov,“ mňaukala Parádnica.

„My letíme na zimu do teplých krajín,“ povedali husi. „Nemôžeme sa vrátiť, musíš letieť s nami. O chvíľu preletíme oceán.“

Parádnica nevedela, čo je to oceán, už jej bolo všetko jedno, tak len zavrela oči a dala sa ťahať ako auto po karambole. Potom pocítila, že letia dolu, potom čosi urobilo strašné „bum!“ a odrazu sa nič nepohlo. Keď otvorila oči, uvidela, že leží na piesčitom brehu, vedľa nej gagoce krdeľ divých husí a na jej vlastnom chvoste sa hompáľa puknutý červený balón. Prepichol sa na morskej škľabke.

Čo vám budem ďalej rozprávať! Balón bol prasknutý, Parádnica nemohla letieť ďalej, ale mala veľké šťastie. Na brehu našla do sýtoti sardiniek, ktoré ta vyhodilo more. A keď sa dobre poobzerala, uvidela pri rybárskych domčekoch plno mačiek a kocúrov a naveky sa usídlila na tom morskom brehu. A rozprávala potom aj svojim prapravnukom, ako z nej bola v mladosti prvá lietajúca mačka a že bola vôbec prvá mačka na svete, ktorá odletela na zimu do južných krajín. Nikto jej neveril, iba prapravnúčence zamňaukali: „Mňauúú, to bola krásna rozprávka, rozprávaj, rozprávaj, rozprávaj nám ju ešte raz, a ešte a ešte a ešte...“

Úloha

Nikolas Kochan, 7. A, ZŠ Bernolákova

Dnes dostali sme úlohu novú,
napísať báseň viacslohovú.
Nie je to pre mňa žiadny trest,
lepšie ako písať ďalší test.

Len o čom písať, o čom len?
Máta mi v hlave celý deň.
Myšlienka žiadna, stále nič,
keby tu bol tak Sládkovič.

A večer, keď už líham do postele,
plány na zajtra mám dosť smelé.
Učiť sa, pohrať, aj ísť von,
to bude teda riadny zhon.

Hlavu zas ráno báseň ťaží,
mozog aj ruka sa o niečo snaží.
Píšem a píšem, kým nestratím nič,
zrazu mi je ľahšie a veselšie žiť.

Báseň je hotová, no chýb v nej bude asi dosť.
Úlohu som splnil všetkým pre radosť.
Celkom ma to chytilo, zaujalo aj,
Možno zo mňa vyrastie nový Hviezdoslav.

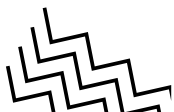
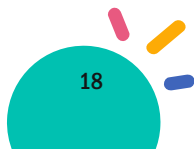
Dinosaurius

Oliver Širák, 12 rokov, ZŠ Lúčna

Krajina Zázračno

Natália Keblešová, 12 rokov, ZŠ Sídl. II

Soňa Melegová, 8.A, ZŠ Bernolákova

Soňa Melegová, 8.A, ZŠ Bernolákova

V neďalekej ulici, v malom domčeku bývalo dievčatko Ela. Rozkošné dievčatko s dlhými kučeravými vlasmi a jamkami v oboch lícach. V ich dome sa často ozýval veselý smiech a mamka Júlia ju vždy napomínala, aby bola opatrná. Každý deň chodili na lúku k starej vrbe, kde v tieni jej konárov je zavesená hojdačka. Ela sa na nej dokáže hojdať celé hodiny. „Vyššie, ocko, vyššie,“ výska Ela a jej zvonivý smiech sa rozlieha mestečkom.

Zúfalá mamka sa vybrala na lúku k Elinej obľúbenej hojdačke. Sadla si na ňu a začala sa hojdať, až, až od vyčerpania a únavy zaspala. Snívalo sa jej, že Ela je v nebi, kde potrebujú anjela. Ale anjelom sa môže stať iba človek s čistým srdcom. Preto si anjeli vybrali práve Elu. Ak sa bude chcieť dostať späť na Zem, niekto musí dobrovoľne zaujať jej anjelské miesto. Stačí rozhodnúť hojdačku a povedať Eline meno.

Mamka neváhala ani chvíľu. Rychlo sa rozhojdala a povedala: „Ela, Ela, Ela.“ V tej chvíli sa mamka zobudila a na svojich kolenách objímala svoju milovanú dcérku. Takto anjeli ocenili mamkino láskavé a obetavé srdce.

V zajatí koronavírusu
Tatiana Bujková, 12 rokov, ZŠ Lúčna

Podmorský svet
Karolína Hrešková, 15 rokov, ZŠ Sídľ. II

Prechádzky krajinou
Simona Chovancová, 15 rokov, ZŠ Sídľ. II

Prvá žena vo vesmíre
Diana Fečková, 15 rokov, ZŠ Bernolákova

